

Koning Boudewijn en Koningin Fabiola in de heide.

In de maand juni van het jaar 1977 werd mij gevraagd of ik het Koningspaar wilde begeleiden op een wandeling in onze heide. Na lang beraad vond ik dat ik dat niet kon weigeren en zegde toe onder voorwaarde dat er Nederlands gesproken zou worden. Veertien dagen op voorhand ging ik samen met iemand met een bestuursfunctie in de Albertina bibliotheek in Brussel op stap om de route te verkennen en te bepalen, én waarover allemaal gesproken moest worden. Hij kende ook heel veel plantjes. Ja, alles moest wel bijna op de minuut voorbereid worden. En, hij zou ook de koningin begeleiden. Maar, dan kennen ze Louis Verpraet nog niet, zoals later zal blijken. Op de bewuste dag, een mooie, zonnige woensdagmiddag was het zover: mijn vrouw had mij, die normaal in de hei een velours broek en ruiten hemd draagt, extra netjes aangekleed met een mooie broek en een fris ruiten hemd met korte mouwen. Niemand mocht van dit bezoek weten. Alleen mijn vrouw wist er van, maar die kon zwijgen; het was volstrekt incognito. Op het moment, dat ik wil vertrekken, komt onze 19-jarige zoon binnen, ziet zijn vader in een ongewoon ornaat en zegt: "wat ist vader, ge zijt zo chic, ge moet toch niet met de koning op stap zeker". Dan moet je toch wil even slikken, om niets te laten merken. Ruim op tijd stond ik op de plaats van afspraak aan parking zuid en ja hoor, daar kwam een eerste auto met geheime agenten aangereden. Zij hadden de weg van Corsendonck, waar zij s' middags gedineerd hadden, naar de heide veilig bevonden en hadden dit doorgeseind. Een kwartiertje later kwamen de drie hofauto's er aan. De Koning, koningin en hun

gevolg stapten uit en er volgde een begroeting. Mijn niet protocollaire kledij sprak de Koning blijkbaar wel aan, want plots deed hij de koffer van zijn auto open en zei: "meneer Verpraet geeft het goede voorbeeld": hij trok zijn jasje uit wierp het de koffer in, zijn cravatte volgde en hij stroopte ook zijn hemdsmouwen op. Zie zo, nu was hij klaar voor de tocht. Van de parking ging de wandeling naar het "Sluiske". Gezellig keuvelend vertelde de koningin een verhaal over wat haar overkomen was met

haar hondje: ze had met dat beestje een boswandeling gemaakt en toen was hij in het slijk gezakt. Toen ze weer thuis gekomen was, was koning heel boos geweest. Ik vertelde natuurlijk ook over de heide over het belang ervan over wat er groeit en leeft en zo gezellig vertellend naderden we de Wilgenduinen; het was er zo stil en rustig en nodigde zo uit, om daar even te rusten en daarom vroeg de koning: "als het u belieft", mogen we dan even boven op die duin gaan zitten, en natuurlijk mocht dat en ik zag ze genieten met volle teugen. De koning had een piepklein fototoestelletje, ik denk een van de eerste digitale toestelletjes en nam verschillende foto's. Ondertussen zocht ik naar een zeldzaam voorkomend plantje "beenbreek" op een plaats, waarvan ik zeker wist, dat ik het niet zou vinden. De man van de Albertina-bib zocht mee en vond het ook niet. Zo wou ik hen de tijd geven, om wat langer te kunnen blijven zitten. Maar mooie liedjes duren niet lang en als spoedig beduidde de hofmaarschalk met zijn linkerhand op zijn buik en met zijn rechter in een wijds gebaar, dat het tijd was. Koning Boudewijn voldeed met een vriendelijke lach aan zijn verzoek, maar aan

uitdrukking van het gezicht van Koningin Fabiola, zag ik, dat het dik tegen haar goesting was! Maar, laat ik nu toch op dat laatste moment de gezochte beenbreek gevonden hebben. Hoe kan dat nu toch hè. Maar zij volgde ook, ze moest wel... We wandelden verder doorheen een poederdroog "Muggenpiske", (die naam heb ik maar niet genoemd) en bereikten we zo een groep van die hoge duintoppen, van waarop we een prachtig panoramisch uitzicht hadden op de hele omgeving. In het Stappersven en de Drielingen hadden er zich reeds enkele plassen gevormd ten gevolge de overvloedige voorjaarsregen. Er vlogen enkele kokmeeuwen over en er zwom een groepje eenden op. De koning vroeg aan zijn vleugeladjutant zijn

verrekijker en zijn fotoapparaat, beide zeer kleine, maar moderne toestellen. Ondertussen speurde hij de omgeving af en nam enkele foto's, waaronder één, waarop ik met zijn echtgenote sta te keuvelen. Toevallig zag ik nog een kleine struik Amerikaanse vogelkers staan. Deze plant wordt bij ons bospest genoemd, omdat hij door zijn bessenrijkdom in de kortste keren de hele omgeving vol zaait en de inheemse bosplanten verdringt. Ik vertelde haar, dat de tuinarchitect van koning Lodewijk XIV, Lenôtre, deze struik uit Noord-Amerika had laten invoeren. Lenôtre is de ontwerper van de tuinen van Versailles, Beaulieu e.a. Deze tuinen kregen veel navolging door andere koningen, keizers en hoge adel. En waarom nu juist die Amerikaanse vogelkers, zult je u afvragen? Welnu, deze plant laat zich gemakkelijk in allerlei vormen snoeien, blijft altijd groen, omdat er zoveel blaadjes aan staan. Toen Koning Boudewijn terug bij ons kwam staan, vroeg de koningin me, of ik dit hele verhaal ook eens aan hem wilde vertellen. De hofmaarschalk met het hele dagprogramma van de koning op zak, liep samen met de vleugeladjutant zo'n twintig meter achter ons, nog enkele genodigden volgden ons en ten slotte twee bewakingsagenten in burger? Langs smalle paadjes wandelden we naar de Keetheuvel. De tocht, die ik veertien dagen voorbereid had, was ik totaal vergeten. Het leek eerder op een gezellige familiewandeling. Ik vond ook nog een handteken van een slechtvalk: deze prooivogel stort zich met een ongelooflijke snelheid op zijn prooi. Daarna plukt hij de pluimen van zijn slachtoffer, behalve deze van zijn vleugels. Dan peuzelt hij het vlees en de ingewanden op. Het hele geraamte blijft intact met poten, vleugels en kop. Het verdroogt wel door de zon, maar blijft aan elkaar hangen. Aan de Keetheuvel gekomen was mijn taak volbracht, maar, we waren niet bij de auto's aangekomen. De man van de Albertina-bib moest naar de parking wandelen, om de auto's naar de Keetheuvel te sturen. Koningin Fabiola, de heer Van den Berg, toenmalig directeur van "De Zoo" en ik hadden nog een kort gesprek over schapen en herders. Maar

toen de auto's arriveerden en Koning Boudewijn reeds ingestapt was, riep zijn echtgenote hem terug: hij moest mij nog een hand komen geven en gehoorzaam deed hij dat... Maar de Koning had via de hofmaarschalk gevraagd of ik mee naar het domein van De Belder in Essen reed. Ik vond dat wel sympathiek van de koning en heb dat gedaan. Daar gebeurde er nog een kleine rondleiding door de familie naar de vijvers met eenden en naar hun paarden. Toen nam Mevrouw De Belder de Koning en mij mee naar

haar mooi verzorgde kruidentuin. En toen kwam de aap uit de mouw. Voor de Koning was ik toen geen natuurgids meer, maar wel apotheker; hij stelde me een reeks vragen over geneesmiddelen en wat mijn mening hierover was. Vervolgens gingen we thee drinken en dan mocht ik huiswaarts keren. Tien jaar later, in 1987 kwam er nog een staartje aan deze wandeling: ieder jaar wordt in Laken een groep oorlogsinvaliden uitgenodigd. Dat jaar was het de beurt aan Louis Pijl, inwoner van Heide. Zo'n groep werd in twee gedeeld en de ene helft had een kort gesprek met de Koning en de

andere helft met de Koningin. En Louis Pijl kwam terecht bij koningin Fabiola. Zij vroeg hem, of hij de apotheker van Kalmthout kende en hij antwoordde natuurlijk ja! Toen vertelde ze hem welke heerlijke wandeling, die ze toen met mij gemaakt had en ze liet zelfs de groeten doen. Toen Louis, dat op de apotheek kwam vertellen, geloofde ik hem niet en dacht, dat het een grap was. Maar de volgende dag kwam zijn dochter zijn verhaal bevestigen. Dit is een speciaal verhaal, meer dan twee volle uren samen zijn met twee mensen, waar tegen je met ontzag moet opkijken, en te ervaren dat ook zij kunnen genieten van de hele kleine dingen, van de rust, van het samen zijn, als hen de kans daartoe wordt geboden. Nee, ik heb zeker geen spijt van deze middag.

(bijdrage van Louis Verpraet, Heidestatiestraat, op de foto's: Koning Boudewijn en Koningin Fabiola, de plant beenbreek in de heide en een foto van Jelena De Belder)

Over Erica en Calluna

Een metamorfoseverhaal in de stijl van Ovidius over struik- en dopheide door Luc Cielen.

Aan de rotsachtige kust van Tyros in het land van de Feniciërs stond boven op een hoge rots de trotse burcht van koning Calluna en zijn echtgenote Erica. Het land rondom was vruchtbaar en overal, zo ver men kon kijken, groeiden op de heuvels olijfbomen, granaatappelbomen en vijgenbomen. Goudkleurige graanvelden vulden in de zomer de vlakten en in de tuinen vond men een overvloed aan groente, kruiden en bessen. Duizenden bijen zoemden in het felle zonlicht over de bloeiende rozemarijn en basilicum. Aan de oevers van de rivieren graasden gezapige koeien en op de dorren hoogten zochten schapen en geiten hun kostje bijeen. Het was het land dat overliep van melk en honing. De boeren waren tevreden, de burgers in de stad hadden alles in overvloed, zelfs de slaven leidden een vredig bestaan en de koning en de koningin en hun hele hofhouding baadden in weelde en rijkdom. Er was geen gelukkiger land op de wereld dan het land van Calluna en Erica.

Dopheide (Erica)

In de zee, tussen de rotsen aan de kust leefden er kleine zeeslakken met prachtige schelpen. Kinderen verzamelden die schelpen omdat ze allemaal verschillende kleuren hadden en de grote mensen waren verzot op de prachtige paarse en purperen kleuren die de slakken hun gaven en die ze gebruikten om hun kleren en gordijnen te verven. Het kostte heel veel moeite om de zeeslakken te vangen, want ze leefden diep in het water, hechtten zich stevig vast aan de rotsen en slaven moesten met een zware steen in hun handen naar beneden duiken om de slakken van tussen de rotsen te hakken. Alleen rijke mensen zoals de koning en de koningin hadden voldoende slaven om de slakken te vangen, het paars en het purper eruit te halen en er stoffen mee te kleuren. Daarom zag je ook alleen

maar de koning en de koningin in paarse en purperen mantels lopen. Koningin Erica hield het meest van het roodachtige purper en dus vroeg zij haar slaven om alleen de brandarisslakken naar boven te halen, want alleen deze gaven dat mooie purper dat zij zo graag zag. De lievelingskleur van koning Calluna daarentegen was het blauwachtige paars en hij vroeg dus aan zijn slaven om alleen de tronkelslakken te verzamelen omdat alleen zij de violette kleur bezorgden die hij boven alle andere kleuren verkoos. Af en toe kwamen er koningen en koninginnen uit andere landen op bezoek bij Calluna en Erica. Als zij de prachtige paarse en purperen kleren zagen die de koning en de koningin droegen, wilden zij ook graag zulke kleren hebben. Soms kregen ze een mantel als geschenk, maar dat was niet voldoende voor hen, ze wilden er meer en wilden er ook voor betalen. En meer en meer koningen stuurden kooplui naar Tyros om die mooie kleren te kopen. Calluna en Erica werden daardoor almaar rijker en rijker. Ze lieten de deuren in hun paleis met goud versieren en ook de ramen kregen gouden lijsten. De vloeren en de trappen in hun paleis werden van het zuiverste witte marmer vervaardigd. Ze droegen op hun hoofd kostbare kronen van goud, bezet met de

schitterendste edelstenen en aan hun armen en vingers schoven ze gouden ringen met diamanten en smaragden. De muren waren van kostbaar, glanzend lazuur die als de zon erop scheen fonkelden en straalden als waren ze uit vlammend zonlicht opgetrokken. En nog waren Calluna en Erica niet tevreden. Ze wilden steeds meer en droomden ervan het rijkste vorstenpaar ter wereld te worden. In de haven van de stad lagen de zeilschepen te wachten om de dure paarse en purperen kleren en stoffen naar alle hoeken van de wereld te vervoeren. Koning Calluna eiste alle slaven van zijn land op: ze moesten zonder ophouden duiken, slakken uit hun schelpen halen, stoffen kleuren en de schepen volladen. En toen dat zelfs niet voldoende was, moesten alle boeren van hun velden komen om mee te werken, ja zelfs de boerinnen en de kinderen werden verplicht om mee te doen. En Calluna en Erica werden rijker en rijker en pronkten met alle juwelen en edelstenen en goud en zilver dat ze bezaten. Ze lieten de koeien en schapen en geiten uit de stallen halen om aan de goden te offeren om hen te danken voor al die rijkdom. Maar omdat er niemand meer beschikbaar was om de velden te bewerken en de kuddes te hoeden, werd het land verwaarloosd. Het graan verdroogde en het onkruid verstikte de jonge scheuten, de olijfbomen werden niet langer gesnoeid en brachten geen olijven meer voort, de vijgenbomen groeiden almaar door en hun stammen barstten terwijl de vruchten op de grond vielen en rotten. Duizenden vlinders en wespen smulden van het rotte fruit dat overal onder de bomen lag en wilde zwijnen vraten ervan tot ze zo vet waren dat ze nog amper konden lopen. Wolven kwamen uit de bergen en omdat er geen herders meer waren die de kuddes beschermden, roofden en verscheurden zij de schapen en lieten de karkassen achter, waarop gieren zich stortten en vechtend de botten uit elkaars bek sleurden. Calluna en Erica zagen dit allemaal niet, want zij vierden feest in hun burcht en keken niet om naar het verwilderde land waar de boerderijen in puin vielen. Ze zaten op hun tronen, omringd door edelen en koningen uit verre streken en hieven de bekers en riepen: 'Zijn wij niet als de goden zo rijk en machtig?!' Ook de goden op de hoge Olympus waren vrolijk en zaten aan rijkelijk gedekte tafels. Daar schonk Ganymedes hun de heerlijk koele nectar, daar snoven zij de zoete geuren op van de talloze offers die de mensen op aarde aan hen brachten. Allen waren in een uitgelaten stemming en hun

luide stemmen vulden de wijde hemel. Allen? Nee, één was er die niet vrolijk was, maar er met half neergeslagen ogen voor zich uit zat te staren en af en toe een traan wegveegde met haar wijde mouwen. Het was Demeter, de godin van de vruchtbaarheid. Zeus merkte het en vroeg: 'Wat scheelt er, zusje? Waarom verdriet? Zie eens hoe de aarde daar beneden er zonnig bijligt. Overal vreugde en offers uit dankbaarheid voor ons en speciaal voor jou, omdat de oogst zo overvloedig is.' 'Was het maar overal zo,' zuchtte Demeter en begon te snikken. De goden werden stil toen ze haar zo hoorden jammeren en keken haar verwonderd aan en wachtten in stilte op wat ze zou vertellen. 'Het is niet overal vreugdevol,' zei Demeter, 'kijk eens naar beneden, daar bij Tyros en zie hoe het heerlijkste land in chaos is verzeild. Het is één grote wildernis geworden.' 'Hoe is dat nu mogelijk,' riep Poseidon, 'heb ik de zee daar niet overvloedig van vis en schaaldieren voorzien?' 'Dat is het nu net,' antwoordde Demeter, 'doordat de zee zo veel rijkdom opbrengt, wordt het land verwaarloosd.' Alle goden bogen zich over de tafel en keken naar het land rondom de stad Tyros daar ver beneden hen aan de horizon. Ze zagen de drukke bedrijvigheid aan de oever van de zee waar talloze mensen heen en weer liepen, maar ze zagen ook het verwaarloosde land waar wilde dieren huishielden. 'O, als je wilt, kan ik je wel helpen,' troostte Artemis, de godin van de jacht, 'met mijn altijd raak treffende pijlen, zal ik het wild doden. Dan kun jij je land, waar ik vroeger nooit mocht komen van jou, weer aan de boeren geven.' 'De wilde dieren zijn niet de oorzaak van mijn

verdriet,' zuchtte Demeter, 'de bron van mijn verdriet bevindt zich in de burcht van Tyros.' De goden wendden allen tegelijk hun blikken naar de burcht en zagen dat er uitbundig gefeest werd. 'Hoe kan dat nu?' riep de wijze Athena, 'zijn land is een ruïne en de koning viert feest?' 'Poseidon weet daar meer over,' antwoordde Demeter. 'Ik?' vloog Poseidon uit, 'het is niet omdat ik overvloed geef dat ik de oorzaak ben. Nee, het zijn de mensen die geen maat kunnen houden en altijd meer willen.' 'Geen geruzie op deze heilige plek!' kwam Zeus tussenbeide. 'Sst, stil, fluisterde Demeter en wees naar de burcht, 'de koning staat op en gaat spreken.' De goden werden muisstil, spitsten hun oren en luisterden. Koning Calluna stond vóór zijn troon, hief een beker wijn op en sprak: 'Nooit was er

Struikheide (Calluna)

in dit land een rijker koning dan ik. Ik heb de wereld het mooiste paars geschonken, het Koninklijke paars dat door niemand anders dan koningen en keizers gedragen mag worden. Het is mooier zelfs dan het paars van de goddelijke regenboog!' Koningin Erica was opgesprongen en met haar beker hoog in de hand riep zij: 'En mijn rode purper is het mooiste, de kleur voor Koninklijke en keizerlijke gewaden. Ach! Hoe pover steekt het purper van de regenboog af tegenover het mijne!' Alle aanwezigen klaptten in de handen en juichten hen toe. Overmoedig geworden haakte Erica haar arm in die van Calluna en triomfantelijk riepen ze uit: 'Wij zijn als goden, méér zelfs, want de kleuren van hun regenboog zijn in niets te vergelijken met de kleurenpracht die wij op aarde maken!' 'Dit is erover! Ze gaan te ver!' donderde Zeus die rood aangelopen

was toen hij Erica en Calluna zo hoorde spreken. De hemelkoepel daverde en geweldige donderslagen dreunden door de hemel toen hij stampvoette van woede. De aanwezigen in de burcht van Tyros keken angstig omhoog en zagen hoe donkere wolken zich aan de hemel samentrokken, maar Erica en Calluna waren zo vervuld van trots dat ze er geen acht op sloegen en hun bekers aan de mond zetten en een toost uitbrachten op hun geluk. Intussen was de hemel helemaal donker geworden. Zeus' bliksems flitsten tussen de hemelhoog torenende wolken en stormwinden staken ontketend op toen Aeolos de windengrot wijd opende. Poseidon daalde in zijn wagen in razende vaart af van de Olympos en vanuit zijn waterrijk stak hij zijn drietand in de rotsen bij de burcht. De aarde beefde, bliksems troffen de burcht, de muren stortten in, de mensen vluchtten in alle richtingen terwijl het water van de zee zich in hoge golven over het land stortte en velen verdronken. In paniek renden Erica en Calluna naar buiten, zagen hoe de zee hen op de hielen zat en vluchtten naar de heuvels en de bergen. Uitgehongerde wolven achtervolgden hen met opengesperde muil. Bijna werden de koning en de koningin gegrepen en verscheurd. Toen Demeter dat zag gebeuren stootte ze Zeus aan: 'Als zij sterven, zal niemand later nog weten dat zij in hun trots de goden hebben uitgedaagd. Laat hen een voorbeeld zijn voor allen die na hen komen.' Toen Erica en Calluna op de dor-re hoogten waren gekomen en dachten in veiligheid te zijn, greep Zeus in. Terwijl ze daar renden werden hun benen stram en groeiden er uit hun voeten taaie wortels die zich vastgrepen in het zand. Hun vingers kromden zich, richtten zich smekend omhoog en verstarde. Hun trotse lichamen verschrompelden, zakten ineen en werden klein en kronkelig. Zo bleven ze staan. Toen de storm was gaan liggen stonden er op de droge vlakke twee nederige struiken met dorre twijgen en piepkleine blaadjes, zich angstig met hun harde wortels vastklampend aan het onvruchtbare zand. De ene struik droeg lichtrode purperen bloemen, de andere bloeide paars. De ene was Erica, de andere Calluna, door iedereen te herkennen aan hun lievelingskleur. Zo staan ze tot vandaag op de zanderige heide opdat allen kunnen zien dat hoogmoed komt voor de val en géén mens zich de meerdere mag noemen van de goden. Dop- en struikheide noemen wij hen.

Even iets rechtzetten!

Louis Verpraet schrijft:

even een foutmelding: In mijn artikel over "flamingantisme, laat ik Emile Verhaeren wonen in Sint-Amandsberg. Zijn echte woonplaats was echter Sint-Amands (prov. Antwerpen). Mijn excuses voor deze grove fout.

Aanvulling bij het verhaal over Louis Verpraet

Beste Louis, ik wil bij nader beraad toch het verhaal over wie Louis, mijn echtgenoot, een beetje uitbreiden. Begin de jaren 60', werd zijn geliefde heide bedreigd. Er zou een soort pretpark opgericht worden en er zou zoiets moeten komen als "het Zwin" in Knokke-Heist. Dat kon en mocht niet gebeuren en hij sloot zich daarom aan bij de Vereniging voor Natuur-en Stedenschoon, welke al sinds 1910 ijverde om dit prachtige natuurgebied tot staatsnatuurreservaat te laten verklaren. In deze vereniging leerde Louis veel competente mensen op gebied van natuurbescherming kennen. Vooral ook Nederlanders, die op dit gebied veel verder stonden dan wij. Hij volgde talrijke boeiende lezingen en ontwikkelde zijn eigen kennis op allerlei gebied. In 1957 al werd hij door Mon Kennis†, de toenmalige secretaris van de VVV, gevraagd een uitstap te leiden voor een groep mensen uit de

Vlaanders. Dat werd zo'n succes, dat zij vroegen om het volgend jaar terug te mogen komen. En dat was het begin van de werkelijk ontelbare wandelingen, die Louis gegidst heeft gedurende 60 jaar van zijn leven. Het zorgde zelfs voor het ontstaan van een opleiding voor gediplomeerde natuurgidsen. In 1967 werd de eerste week van de Heide ingericht: In de school aan de Driehoekstraat was er een tentoonstelling met foto's over de heide, een stand over bijenteelt en één over turfsteken. Er waren

sprekers gecontacteerd en er werden uitstappen ingericht. Ook Louis droeg hier zijn steentje bij. Het was weerom zo'n succes dat besloten werd om er de volgende maal 14 dagen van te maken! En of het insloeg! Er was zelfs een nachtwandeling bij; om 4 uur was de afspraak aan het station van Heide. Het is vreemd, zeiden Louis en ik tegen elkaar, hoeveel mensen er 's nachts nog op de been zijn; we hadden niet gedacht aan die uitstap. Hoeveel mensen er ons daar op stonden te wachten weet ik niet meer; het was in ieder geval een heel grote groep. Een voornaam lid van de Koninklijke Vereniging voor natuur-en stedenschoon was Walter Van den Bergh† toenmalig directeur van "de Zoo". Hij had relaties met het Hof en zo komt het dat Louis gevraagd werd om de Koning en de Koningin te gidsen in de heide. In 2000 werd aan Louis de culturele prijs van Kalmthout toegekend, een mooi beeldje van de Turfsteker, geboetseerd en gebakken door Els Van Loon. Hij koestert deze vorm van waardering. Dit is het geen wat ik nog over Louis kwijt wilde. Ik hoop, dat je er iets aan hebt.

(bijdrage van Irene Selbeck, echtgenote van Louis Verpraet)

Aansluitend: de verkiezing van de heidefee!

In het vorig artikel werd er gesproken over de veertiendaagse van de hei. Zo begon er bij mij een lichtje te branden met een herinnering uit mijn jeugdijaren. Ik meen te herinneren dat er ook een "heidefee" werd verkozen. Ik herinner mij ook dat een meisje welke toen in mijn buurt woonde verkozen werd als "heidefee", namelijk Juliette Van Herck. Meer kan ik er mij niet van herinneren, misschien stof voor een volgend artikel?

Aanvulling bij het verhaal: Heide in de jaren dertig!

Beste lezers, ik dank alle schrijvers, die meewerken aan "Heide vertelt". In 1933 kwam ik in Heide wonen. In Heide en Kapellenbos woonden er toen amper 500 mensen; heden zijn dat er het tienvoudige. Alhoewel er in mijn geheugen hier en daar gaatjes zitten, kan ik mij toch nog heel veel herinneren. Ik denk er bv. aan dat de medewerkers aan dit "gazetje", zoals Stan Wagemans, Jan Franken en Paul Lion nu gedegen grootvaders zijn. Zij kennen mij al vanaf de tijd dat zij nog in korte broek rondliepen. Toch heb ik al veel verhaaltjes gelezen, die ik zeer waardevol vind. Al die reclame in "Ons Kalmthout" herinnert mij aan mijn eigen periode in korte broek vanaf 1933. De eerste bakker op de hoek van de Sint Jozeflaan en de Max Temmermanlaan kende ik alleen als de "Hollandse bakker". Vanaf nu, ken ik zijn naam. Het "Meiklokje" werd ook onze bakker. Jos Megens was uitbater van "Au bien venue" tijdens de oorlogsjaren. Zijn voorganger zijn naam ben ik vergeten. Na de oorlog heeft Megens nog enkele jaren het hotel "De Zwaan" uitgebaat, maar als het regende had je beneden een paraplu nodig. Megens vormde ook een vaste kaartclub met Dokter Zaman, Jef De Blick en Jacques Cotteleer (glazenmaker). Jos Vinck heb ik wel gekend als de broer van Stan Vinck, van Café "De Withoef" en van Rik Vinck, de gemeentesecretaris. Marchang kende ik zeer goed; de brave man had een dochter met gezondheidsproblemen. Al de afsluitingen in de omtrek werden door Louis Van Oevelen geleverd. Ik ben één jaar in Heide naar school geweest en was toen klasgenoot van Marcel, oudste zoon van Louis. Het "Sjane-ven" ken ik reeds 80 jaar als het "Jaene-ven", maar het verhaal errond ken ik niet. Vermoedelijk is deze naam meer dan 100jaar oud.

(bijdrage van Louis Verpraet, Heidestatiestraat)

Een "tour de France" in corona-tijden

De start is vorige week in elk geval gegeven, of de organisatie het tot een goed eind brengt is nog even afwachten, Frankrijk is momenteel niet te beste leerling in het corona-verhaal. Om alles toch te kunnen laten doorgaan heeft de Franse regering de tour een speciaal statuut toegekend waardoor maatregelen als quarantaine enz., kunnen omzeild worden. Anderzijds brengt dit voor heel wat mensen die van de wielersport houden amusement bij want zij kunnen weer optimaal genieten van sport op tv. Het zijn rare tijden maar we proberen er toch het beste van te maken!

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be